

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 110.

Elleve Session.

66de Møde.

Onsdagen den 28de Marts.

(Forfat.)

Madvig (forts.): Men jeg skal ikke forsøge at bevise dette iaften. Jeg finder altsaa Forslaget forkasteligt. Jeg har kun eet Haab. Jeg troer, at Bestemmelsen, som den stod, indeholder kun en Bemyndigelse, og jeg udtaler som min fulde Overbeviisning, at den Forpligtelse, der paa en vis Maade kunde hvile paa Regjeringen til at bruge denne Bemyndigelse, er, hvor Regjeringen finder det uhensigtsmaessigt, aldeles løst; den moraliske Forpligtelse, der kunde være, er falden bort ved denne i sidste Dieblit uden Hensendelse til, end sige Medvirking fra Regjeringen indkomne Bestemmelse. Jeg haaber i ethvert Tilfælde, at denne Bestemmelse ifølge denne Finantslov jo kun vil gjælde for det Antal Embeder, der blive ledige og blive at besætte i det førstkommende Finantsaar. Jeg mener ikke, at der finder nogen Forpligtelse Sted med Hensyn til deres Besættelse ifølge denne Lov, men i alt Fald gjælder Bestemmelsen kun for dette Aar, og jeg haaber, at Regjeringen i hele denne Sags Gang vil have faaet en fuldstændig Overbeviisning om Nødvendigheden af ikke selv at begynde paa en saadan Reform uden ad den rette Vej gennem en Pønningsslov — der ligger naturligtvis i mine Ord ingen Vebredelse til den nuværende Justitsminister, der ikke har havt Andeel deri — og at den ikke vil give Sagen ud af sin Haand, før den

har Pønningssloven vedtaget. Jeg vil ikke have ubillige, urimelige Love, men jeg vil have, at alle Factorer i Lovgivningsmagten skulle staae paa det naturlige Grundlag, og det er, at bliver man ikke enig om Love, saa kommer der ingen Love, saa bliver det ved, hvad der hidtil har været. Enhver Deel maa udfolde den Virksomhed og det Tryk, den kan paa de andre, for at fremkalde Love, men Rigsdagen har ingensomhelst Ret til at paatvinge Regjeringen Love. Rigsdagen har derimod mangfoldige Midler til ogsaa igjennem Finantsloven at give Regjeringen meget stærke Paamindelser, meget stærke Opfordringer til at komme med de Love, som ansees for nødvendige. Jeg haaber, at maaffee med noget Tab i et enkelt Aar vil der være givet en meget vigtig Lære, som vil blive taget til Indtægt.

Rosenørn: Forsaavidt den høitagtede sidste Taleer hittede, at det er beklageligt, at en saadan Bestemmelse er kommen ind i Finantsloven, eller idetmindste hittede noget Eignende, samstemmer jeg i Et og Alt med ham; men jeg beder de Herrer om at tage i Betænkning, at vi ikke staae ved Begyndelsen af Sagen, men at vi staae ved dens sidste Stadium. Jeg troer, at dette maa idetmindste medføre, at man maa finde sig i Endeel, som man, naar Sagen var paa det første Stadium, ikke vilde finde sig i og var berettiget til at sige, at man med al Kraft vilde stride imod. Naar den høitagtede Taleer dernæst har hitted, at det havde været ønskeligt, om Udvalget havde kunnet conferere med de høitagtede Ministre, skal Ingen være villigere til at erkjende dette end jeg; men det